

Náša Sloga izlazi svaki 1
i 16 dan mjeseca i stoji s
poštarinom za cijelu godinu
2 for. a za mjesec 1 for.;
razmierno za pol god. 1 f.
a za mjesec 50 novč. Izvan
carovine više poštarina. Po-
jedini broj stoji 6 novč.

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politični list.

„Slogom rastu malo stvari, a nesloga sto pokvari.“ *Nar. Post.*

Oglasi se primaju po na-
vadnoj cieni. Pisma neka se
šalju platjenc poštarine.

Nepotpisani se dopisi ne-
upotrebljavaju. Dopisi se ne-
vrtaču. Uredništvo i Od-
pravništvo nalaze se Via
S. Francesco N.° 4, mano I.

Godina VII.

U Trstu 16. Novembra 1876.

Broj 22.

 Najvrucé molimo sve one naše pred-
brojnice, koji nam predplate na naš List jošte
nisu poslali, da to svakako do konca tekućeg
mjeseca učine.

Stanje stvari na Iztoku.

Zadnji put smo rekli, da je stanje stvari na Iztoku tako
napeto, da se u tren oka može prové u rat međ Ruskom i Tur-
skom. To se nije dogodilo, ali prilika, da će buknuti taj strašni
rat, jest danas sto puta veća, nego li je bila onda, akoprem smo
već celih 15 danah usried primirja, što su ga Turci i Srbi sklo-
pili na dva mjeseca, to jest, do nove godine.

Kad smo ono pisali, u Carigradu su se vodili dogovori o pri-
mirju na temelju engleskih predlogah, pod Aleksincem pako vrstila
se strašne bitke međ Turci i Srbi. Turska se je u tih dogovorih
držala nekako čudno, ona je htjela i nehtjela, samo da uhvati
vremena. Računala je odevidno na slučajnu uspjeh svojih ratnih
naporah u Srbiji. Rusiju je to oklevanje dakako jedilo. Ali Tur-
skoj se ipak poneslo doživiti veliku pobjedu svojega oružja u
Srbskoj kneževini. Zadnjih danah prošloga mjeseca Srbi moradoše
poslje žestoka boja predati Turkom svoj tvrđ grad Aleksinac te
mal da ne otvoriti put u sam Biograd. Ruska tada, vidivši u po-
gibeli srbski narod, doviknu Turškoj, ako u 48 sati neobustavi
vojevanja i nepristane na bezuvjetno primirje od dva mjeseca, da
joj je ona neumoljivo provalila u zemlju sa svojom ratobornom
vojskom. I tako eto Turkom nebijaše ni kud ni kamo, nego pri-
hvatiti rusko primirje bez ikakve predpogodbe, i to baš onda, kad
su se veselili svojoj do sada najvećoj pobjedi u ovom ratu. Iz toga
se događaja najbolje vidi, koliko je danas u svijetu ruska moć i
sila. Jer dočim u nepovoljnih okolnostih sva Europa nije mogla
prisiliti Tursku na primirje, prisilila ju je eno Ruska uzprkos
najpovoljnijim okolnostim kroz jednu jedinu ozbiljnu rieč. Turska
je dakle imala tad doznati, il da već neima nigdje prijateljah, il
da ti prijatelji neimaju srdeca, da se opru ogromnoj ruskoj sili.

Na taj se način uz primirje ustavili u Carigradu dogovori,
gdje bude zaključeno, da se na bojnom polju po navlašnom po-
vjerstvu pronađe i ustanovi neprelazna medja međ turskom i
srbskom vojskom, a u isto vreme da se sastane evropski kongres,
koji će pravovaljano odsuditi, što se ima dati Bosni, Bugarskoj i
Hercegovini, onda kako se ima postupati sa Srbijom. Ali eno, Turska neće ni da čuje govoriti o Bugarskoj kojoj je
Ruska namienila isto onaku samoupravu kao i njezinim muče-
ničkim sestricam, Bosni naime i Hercegovini. Uz to prkosenje
Turske dicsio se ovih danah u Londonu i jedan govor prvog
engleskog ministra, koji kao da je Ruskoj zaprietio ratom, ako
bude pošto pote htjela, da poboljša nevoljno stanje Kršćanah, a
na uštrb Turakab. Tom engleskom prietnjom kao da je dogorilo
miroljubivomu caru Aleksandru do nokatah, pa ovih danah, kad
se iz Livadije vraćao u Petregrad, držao je u Morkvi plenstru i
gradskom zastupstvu takav govor, da je sva Evropa protrnula
na njegove rieči. On veli, da je sit turakoga šaranja, pa ako Tur-
ska nepristane na njegove predloge o miru, da će bit prisiljen
trgnuti mač iz koricah, te postiči najposlje silom, što nemože mi-
rom, naime oslobođenje Slavenah i u obće turskih Kršćanah, a u
tom svetom ratu da se nada, da će ga pratiti sav koliki ruski
narod. Tako je govorio miroljubivi car Aleksandar, a Rusi da
pomahnitaju od uzbita, kako su burno pristali na ratne rieči svo-
jega mogućeg vladara. A da se te rieči neizgube tobože u zraku,
prvi ruski ministar naredi, da se odmah pokrene osamsto hiljadah
ruskih momakab, razdieljeni na tri vojske, od kojih jedna da se
slegne u Poljskoj na austrijskoj granici, a druge dvie da se po-
malo primiču k jugu, da mogu, ako uztrema, poduprieti i na turs-
kom zemljištu rieči svojega cara.

Tako sad eto stoje stvari na Iztoku i u obće u Evropi glede
iztočnog pitanja. Još se uvijek govori o miru, dapače i sam Gor-

čakov pokrenjavajuć vojsku veli, da taj događaj neslut na rat
nego na mir ali u mir nevjeruje već baš nitko. Hercegovacki i
Bosanski ustaši kao da nisu prihvatili primirja, jer se čuje, da
goue i sad turke, gdje god mogu. I Rumunska je pokrenula svoju
vojsku u sporazumljenju sa Ruskom, a u istom sporazumljenju da
će biti do nove godine na nogama i grčka vojska, ako rat još i
prije nebukne.

Naši izbori.

Evo uspjeha ljetošnjih zemaljskih izborah u našoj Istri.

Dne 29. oktobra bijahu izabrani za vanjske obćine sljedeći
zastupnici:

1. U izbornom kotaru Koparskom, Piranskom i Bazetskom:
Dr. Lion i župnik Karlo Fabris.
2. U izbornom kotaru Porečkom, Baljskom i Motovunskom:
Dr. Amoroso i bar. Polesini.
3. U izbornom kotaru Vodnjanskom, Pulskom i Rovinjskom:
Bilježnik Sbiša i Adalbert Marchesi.
4. U izbornom kotaru Pazinskom i Labinjskom: Kotarski ka-
petan Viutschegau i bar. Lazzarini.
5. U izbornom kotaru Krčkom, Creskom i Lošinjskom: Na-
mjestnik bar. Pino i župnik Dorčić.
6. U izbornom kotaru Voloskom i Novogradskom: Župnik
Andrija Štrk i župnik Anton Spinčić.

Dne 4. Novembra bijahu izabrani za gradove, trgovišća i
obrtnička mjesta sljedeći zastupnici:

1. U Koprnu: Kristofor Dr. Belli.
2. U Piranu: Načelnik Vatta.
3. U Rovinju: Načelnik Dr. Mat. Campitelli.
4. U Buzetu, Izoli i Miljah: Župnik Zamarin.
5. U Poreču, Cittanuovi i Umagu: Fran. Sbiša.
6. U Motovunu, Buljah, Vizinadi i Oprtlju: Načelnik Venier.
7. U Pazinu, Labinju i Plominju: Načelnik Dr. Cech.
8. U Vodnjanu i Puli: Ravnatelj hydrografičkog zavoda Müller.
9. U Malom i Velikom Lošnju: Dr. Vidulich.
10. U Cresu i Krku: Namjestnik bar. Pino.
11. Na Voloskom, u Kastvu, Lovranu i Mošćenicah: Savjet-
nik prizivnog suda Trdič.

Toga istoga dana trgovačka rovinjska je komora izabrala
sljedeća dva zastupnika: Basilisco i Corazza.

Naposljedku dne 8. novembra bijaše izabrano za velika po-
sjedstva sljedećih pet zastupnikah: Andrija Dr. Petris, Ivan de
Franceschi, Anton Dr. Scampicchio, Fran. Dr. Venier i Dr. Ver-
gottini.

Ni ljetošnji zemaljski izbori nisu izpali, kako su imali te kako
bi bili mi želili; al su ipak izpali po nas bolje, nego ikad dosada. Istina,
pravih naših ljudih bit će i ovaj put malo u saboru, ali smo tvrdo
uvjereni, da će gg. svećenici i činovnici, i koji nisu našega naroda,
biti ipak pravedniji prama nam, nego li je to bila dosadanja
klapa ili većina porečkoga sabora. Ako je naš narod okrenuo
ledja svojim starim zastupnikom, neka novi znaju, da on toga nije
učinio iz obiesti, nego iz prave skrajue potrebe. Naš narod u Istri
nepita i neišće drugo od svojeg sabora, nego izjednačenje sa svo-
jimi zemljaci drugoga jezika u školi i uredu; onda mudro i koristno
trošenje svoje muke i svojih žuljevah. Neka on to postigne kroz
sadanje zastupnike, pak će baš hvaliti Bogu, što je ovaj put u
porečkom saboru toliko svećenikah i c. k. činovnikah.

Dopisi.

Iz Kopra.

Dne 4. t. m. bili su i ovdje izbori dviju poslanikah na ze-
maljski sabor u Poreč, naimo jedan za grad Kopar a drugi za
Izolu, Buzet i Milje (Muggia).

Naši zemljaci Talijani napeli su i ovaj put sve svoje sile,
nebi li možda popravili svoj poraz, što su pretrpili kod izborah

dvijuh vanjskih poslanikah. Pred dvadeset danah g. Dr. Belli učinio je križnuput od ureda do ureda i osobno se preporučio, želeć tobože, da i inteligencija za njega glasuje. Nu jedan prevario se, jerbo od činovnikah, profesorah i učiteljah nije došao nitko, osim dva ili tri iz gimnazije, koji su jedini zastupali ovdašnju inteligenciju.

Nije bilo teško Dr. Belliju pobjediti, ako se njegova može nazvati pobjeda, jer protikandidata nije ni imao. Od 227 izbornikah došlo ih je glasovati 86, koji su tobože jednodušno svi za njega glasovali. Ja držim da je za njega bio moralni poraz njegov bezuspjesni križnuput, kao što mu se moglo na licu čitati.

Predjimo na drugog kandidata, kojeg su imali birati Buževićani, Izolani i Muježani. Prenapeta stranka imala je kandidata Madonizzu, koparskoga gradskoga načelnika. Za ovoga radilo se je javno i dosta živahno kroz petnaest danah; za drugoga skoro se nije ni znalo. Subotu već okolo sedam sati u jutro videla se je mnoštvo njegovih agentah trčati po ulicah grada, a kasnije i po gostionah, dapače i po kućah nebi li čim veći broj izbornikah navabili. Nu svi njihovi napori bili su zaman.

Ntreba vam opisovati način agitovanja to ste, po svoj prilici doznali iz „Primorca“ kako je bilo kod zadnjih izborah dviju vanjskih poslanikah. Ovaj put bilo je isto onako, ako ne i gadnije. Evo vam jedne epizode: dodje prost *paulan* (poljodjelac) na izbor. Približi mu se na trgu jedan od agentah. Hoće da mu pruži ruku. *Paulan* ga čudno pogleda, te mu reče: — Od kada tako? *Agent*: Ja sam sa paulani vazda takav bio. Danas ste došli glasovati, jeli? *Paulan*: Koša? *Agent*: Došli ste votat? *Paulan*: Koša diže, no vi kapišo. *Agent*: Votaré per Madonizza? *Paulan*: Koša se mato! — I tako ti moj kaporion, od male čete prisutnih ljudi, krene naprovo.

Koparčani bili su skoro sigurni do devet sati, da se neboje protu stranke, ko što su sami izpovjedali svojom nadutošću. Mogao si spoznati na svaki njihov mig, da kažu jedan drugome: Danas smo gospodari mi! Al eto muke. Okolo devet sati doplovi parobrod iz Izole, a na njem do 180 izbornikah, skoro svi poljodjelci. Oni su stupali od parobroda do dvorane izbora kao vojnici u vrstih da bude tim sjajnija iznenada... Izmedju njih bilo ih je bolnih, a dvojicu sam vidio baš podpazuhe voditi. To bijaše zaista liep prizor, dapače nešto uzvišena.*) Gg. Madonizza, Dr. Belli, Gambini, Dr. Stradi i Klarić bijahu zajedno pred kavanom, pa su kao da ih je grom ošinuo gledali zapanjeni ono liepu povorku Izolanah. Ja sam ih baš onaj čas motrio i opazio na njih, da su duhom klonuli i razjareni se razišli.

Sad je bilo gotovo, da će prenapetijaci i ovaj put sramotno propasti. I sbilja okolo jedne ure popodne prošlo se već po cielom gradu, da je g. Zamařin, župnik u Izuli, pobjedio sa 161 glasovah, a g. Madonizza, gradski načelnik, kukavno propao. Živili Izolani!

iz Žminja.

Jok valaj! Kako se ono neki poznati žminjski nadrimudrac razljutio u 251. broju *Cittadina*; od gnjeva nezna sirota, kamo i glavom lupio. A najsmješnije jest, što se jadi na ovdešnjeg zvonara. Najbrže zato, što su se ljudi prigodom biranja izbornikah radje svjetovali sa zvonarom, nego li s njim. Ej dakako da je tužno i žalostno po njega i njegovu šestoricu, što su se obćinari većma pouzdali u razbor zvonarov nego njegov i njegovih pristasa, koji su bjesno trčali od jednoga do drugoga po birališću, nudeć im svoje listiće, ali vidivši, da im je kmeti odbacuju, daj bubnjem obćiniskim bubati po gradu te pozvati svoju rezervu, da im dotrče na pomoć, ali i ona adarila u bjeg velec: Mi vas nebiramo! Evo zašto se jede! Al ipak veli, da bi bili drugi glasovali za njegovu stranku, da se nisu strašili. Morda jih je bubanj prestrašio! Na neka mu budu strašljivice, samo mu svjetujem, ako koje znade, da im za buduće prigode ulije malo neustrašljivosti, morda će tako njegova stranka od šestorice narasti do sedmorice.

Bunca takodjer nešto o kandidature župnika. Nu treba seguranu biti prije nego se što napiše. Naš župnik, buduć čovjek od kmetskog roda, neželi potezati nezasluzene plaće, izvirajuće iz krvavih kmetskih žuljevah, a s druge strane poznavajući svoju nesposobnost, biti u broju velikašah, bogatašah, odvjetnikah i doktorah, vazda je odbacivao svaku mu ponudjenu kandidaturu. E što ćeš, mudraci se svačemu domisle! Treba im oprostiti. A da ne bude pak golema muka sastavljenje rečenoga dopisa bez koristi, daj piši nešto o redu u erkvi. On i red u erkvi! Kako to slaže? Znaš li, dragoviću gdje bi tu valjalo početi? Kaži onim tvojim, da paze, pak će bit sve dobro. U ostalom postolar nek govori o svom koptu. Što se pak tiče orguljaša, da istinu ljubiš, znao biš, da bijaše sam župnik, koji je u sjednici 28. Oktobra 1875 predložio, da se plati novcem iz kase obćinske, kao što je on u svojoj molbenici

i tražio, da se tim nezakonito pobiranje žita dignu, i kmetško breme olakša; ali da su bili sami tvoji pristase, koji su nagovarali ostale zastupnike proti tomu župnikovu predlogu. Kad mu bila molbenica odbačena i čim je čuo župnik, da kane zato izručiti službu orguljaša otide on sam, ni ti ni tvoji prestase, k njemu, moleć ga, nek izvoli i unapred obavljati službu orguljaša, obećavši mu, da će nastojati da u buduće dobi svoju plaću u novih ne u žitu, kojim ste ga ti i tvoji pristasi veoma slabo plaćivali, a izručiti službu ne radi župnika nego radi tebe i vas ostalih, koji biste hotjeli imati izvrstne slugu brez da vam se dira u kesu. O svem tom će te uvjeriti i ovdašnji g. učitelj.

Nego na koncu, evo što ja svetujem našim istarskim Šarenjakom: Negalite kmetu nečuvencim dosad lihvarstvom, nederite kožu iz njega, nedražite ga raznim imenom *šćava* t. j. roba, neprononite njegov jezik, nezatvarajte mu puta do prosvjete, uvdjauć u pučke škole talijaaski njemu nerazumljivi jezik, nevarajte ga i ne slepите ga, plaćajte u ustanovljenom roku vaše duge, neustezajte se platiti mu pravedno zasluženu nadnicu, prestanite jednoć gaziti njegova prava, smatrajuć ga živinom, podučavajte neuka pametnim bogoljubnim i mudrim naukom, podupirajte ga, da dodje s vami do jednakih ustavnih pravah, vas ljubiti, poštovati i poslušati, pak ćemo se opet nauživati one sloge, koju svi želimo. I u to ime Bog pomoz!

Bratovščina hrvatskih ljudi u Istri.

U nedjelju po podne, dne 12. tek. mjeseca, dobili smo iz Zagreba sljedeću brzozjavnu viest:

„Danas sveučilištni djaci zaključili jednoglasno ovog mesopusta ples. Čisti prihod namijenjen oduševljenjem „Bratovščini hrvatskih ljudi u Istri“

Gršlcović.

Mi nenalazimo dosta riečih, da u ime našega u Istri puka zahvalimo kako valja našoj sveučilištnoj mladeži na tom zaključku, koji i opet sjajno potvrđuje onu staru hrvatsku rieč, da krv nije voda. Tako valja, skrbimo svi i svuda za što veći i šavšeniji prirast naše narodne inteligencije, pak smo najljepše i najuspješnije svietu pokazali, tko su i što su Hrvati. Mlada i dična braćo naša, i opet vam hvala!

Uredništvo.

Razgovor

med ANTONOM, LUKOM i MARKOM. *)

Luca. Spominjati ćete se, kako sam vam onomadne kazao, da su se naši domovinski otcu u V. i VI. sjednici godine 1870. toliko razgovarali o jednom putujućem poljodjelskom učitelju, i da su nas ti razgovori koštali 828 for. neračunajuć u to, vrijeme o tom istom predietu izgubljeno još godine 1869, kanoti i ostale troškove učinjene za štampu toliko nepotrebnih besjedah, za raspise natječajja, za troškove kućarine itd. itd.; al eno jih napokon god. 1871., gdje uvijek skrbeći za umni i praktični napredak poljodjeltva, uvidiše, da pristranim, nesložnim i dobro neuredjenim naukom, držanim sad u ovom sad u onom mjestu pokrajine, bilo bi se potrošilo mnogo, a malo zadobilo.

Ant. A zašto to neuvidiše prije? — tad nas nebi bili koštali toliko njihovi uzaludni razgovori!

Lu. Neznaš li, da tko mnogo govori, uvijek što pusta i prazna govori? A to će reći, da tko radi svoje slabe navade mnogo govori, navadan je takodjer malo misliti.

Ant. Al što je najhudje, jest to, da mi moramo uvijek plaćati tudje zablude.

Lu. Nemojte se odmah preveć strašiti, još ću vam nešto kazati. Naši saborski otcu želeć da svakako podupru dobrostanje ove naše pokrajine već po sebi navedene na poljodjeltvo, izumiše i predložiliše u VI. sjednici god. 1871. da se ustroji jedna poljodjelska pokrajinska škola, i to da bude ne kakva takva, nego baš kako ide! U toj bi se ho školi imalo učiti: naravoslovje, pogodnoslovje, predjeloslovje, gibuslovje, životinjarstvo, biljarstvo, poljodjelska lučba, rudoznanstvo, matematička, zemljomjerstvo, poglavita načela o praviljenju zemljišta, poljodjelska vježba i poljodjelsko zanatoslovje.

Ant. Dragi ti, što nas plašiš timi neprobavljivim besjedoslovji?

Lu. Rekao sam vam malo prije, da su naši otcu hteli, da ustroje jednu školu baš kako ide, pak su uprav zato hteli, da bi

*) Preporučujemo našim poljodjelcem, neka se evo od svojih zemljakah, talijanskih poljodjelcah nauče, kako valja složno i odvažno raditi kod izbora. Ovaj dogudljaj neka duboko upile u glavu — moć će im koristiti drugom prigodom.

Nu gospodari obično misle, da je ta krležavost prelazna bolest; pa se nadaju, da će ona sama po sebi izočeknuti. Nu loše misli tko god tako misli; jer kô što kod životinjah, tako isto i kod bilinah svaka bolest ima svoj uzrok.

Uzalud bi se mučio, tko bi htio da potraži uzrok ovoj bolesti u nadzemnoj česti (strani) stabla. Kad je koje stablo bolestno, ono za stalno boluje najvišeokrat u korijenu.

Treba dakle, da na korijen bilinah mi svrnemo našu pomnju.

Mi bismo se usudili reći, da svaka bolest, koja napada na stabla, proiztiče ponajviše iz tog, što su stabla bila usadjena u neprijaznu zemlju.

Kad je bilina usadjena u preveć sabitu, hladnu i vlažnu zemlju, nemože da upija zračne topline, potrebite za njezino razvijanje; pa zato žile sagunjuju zbog velike vlage, koja olahkoti postanak svakovrstnih mahovinah i lišajah.

Dokazano je, da se biline ne mogu razvijati bez topline, vode i zraka; ovo bo doprinosi razvijanju mezge.

Prevelika vrućina bez vlage, osuši bilinski ustroj; premasna vlažnoća a bez topline pospiešuje gnijljenje koriena i drugih bilinskih čestica.

Ako stablo nije usadjeno u dobro pognojenu zemlju, ni previše vlažnu, ni previše suhu, neće se nikad dobro razviti.

Treba dakle, da prije neg ćemo, usaditi koje stablo, pazimo na narav zemlje; pa da ju popravimo, ako ne odgovara zahtjevom stabilah.

Glavna je mahna (falanga) pri sadjenju stabilah, kad se žile duboko zakopavaju u zemlju, pa se pokrivaju debelom naslagom zemlje, koja zaprečuje prolaz zraku i toplini.

Ako je zemlja gdje ćemo saditi koje stablo, prosta ilovača, treba da primješamo ponešto pjeska; ako li je ona pjeskovita, treba joj dodati ilovače.

Jame gdje ćemo stabla saditi, neka budu 1 metar široke, a 80 cm. duboke. Naslaga zemlje, koja pokriva korien, nesmiye da bude deblja od 35 cm.

Kad hoćemo da stabla sadimo na ovaj način, kad nam je, naime, zemlja dobre vrste, položaj ne izložen vjetrovom, a korien toliko duboko zakopan, koliko smo prije kazali, podvostručit ćemo stablom plod i život.

Različite vesti.

* U našem carevinskom vieću bilo je prošlih danah svakojakih govorah o iztočnom pitanju. Ni naši ni Niemci neodobravaju Andrassy-ove iztočne politike; ali Andrassy je sad slobodniji nego ikad prije, da radi što ga volja. Naši, dakako, bijahu u toj razpravi za Kršćane, a Niemci za Turke. Na posljedku iz svega se vidi, da Austrija nije ono, što bi onom prigodom mogla i morala biti. Nam se čini, da je još najvažnija i najzamašnija stvar koju je dosad to vieće zaključilo, što je izjavilo, da su česki poslanici lišeni i opet svog poslanstva, jer su na novo izjavili, da neidu u Beč. Dakle sad će bit u Českoj opet novi izbori. Dokad će to trajati?

* Na Goričkom vanjski su izbori izpali veoma povoljno za našu braću Slovence, jer bijahu izabrani do jednoga sve sami narodni kandidati. Živili Goričani!

* U hrvatskom saboru, koji bijaše dne 10. tekućega ododgodjen na neizvjestno vrijeme, čulo se više oštrih rieči proti Magjarom, koji misle, da mogu već pomalo i krnjiti hrvatska prava.

* Magjarski djaci postali su ruglo svega svijeta. Kad su ono pred 20 danah u školu hodeći Magjari izjavili, da se njihova braća Turci u ratu s Kršćanî bore za napredak i prosvjetu, sav se je prosviećeni svijet saznao nad ponorom tolikog glupaštva i pokvarenosti. Na poziv, što su ga poslali njemačkim sveučilištnim djakom u Beč, da im pomognu braniti Turke proti Kršćanom, njemački im djaci odgovoriše, da se Niemci neimaju radi česa bojati Slavenah, a s druge strane da i njih boli, kako Magjari gnjetu Niemce u Ugarskoj. Ruski pako djaci moskovskog sveučilišća izjaviše im tom prigodom svoje preziranje, a njemački sveučilišća berlinskog doviknuše svoj djaci „Pereanti“, to jest, „Nestalo Vas!“ I hrvatski

djaci sa tom prilikom rekli svoju, ali tako, da nisu braće Srbaljah ni spomenuli, a s druge strane kao da su namignuli Magjarom, tim očitim protivnikom svega, što je slavensko, pa zvalo se to slovačko, srbsko, rusko, il hrvatsko. Dao Bog, da bi se već doskora svi Slaveni dobro upamtili onu narodnu: „Jao svomu bez svojega!“

* † Jakov kardinal Antonelli, desna ruka Pape Pija IX., preminu u Rimu dne 6. t. m. u 71. g. svojeg vieka, poslje duge i teške bolesti. Kardinal Antonelli bio je poznat u visokom državničkom svijetu kao čovjek izvanredne umne darovitosti i značajnosti.

* Magjarska velikodušnost. Dne 10. t. m. pošlo je iz Budim-Pešte odaslanstvo magjarskih djakah kroz Vidin u Niš, da povrati Turskoj, u ruke Kerim-Paše, sablju, što ju je nekada pasao zadnji turski zapovjednik u Budinu. Magjari bi još najbolje učinili, da vrate Turskoj i sam Budim-Peštu. Nego toga najbrže nebi Turci, jer se čita, da će im povratiti i mnogobrojne zastave i kojekakvo oružje, što su nekada u tolikih bojevih Magjarom oteli, te što se do dana današnjega čuva u carigradskih starinarnicah, kao živa uspomena one bratinske ljubavi, koja je tada vladala medju Turci i Magjari. Još ćemo doživiti i to, da će im ponuditi Bosnu i Hercegovinu. Bog zna, bi li je onda uzeli!

* Tursko bjesnilo u Magjarskoj. U Budim-Pešti da je na Svibdušdan jednih 500—600 biesnih Magjarah išlo na grob nekoga Turčina, imenom Gul-Babe, što je tamo zakopan još od onih vremena, kad je Ugarska bila pod turskim kopitom, te kojega Turci drže i časte kao svetca. Kršćeni svet idjaše taj dan na svoja groblja, da se pomoli Bogu za svoje pokojue, a ti magjarski po-božajaci su išli na onaj grob najbrže zato, da mole turskoga svetca, da jih oslobodi od straha Rusah i u obće od straha Slavenah.

NOVA SLIKA.

Izašla je u Beču velika i umjetnički izradjena slika

Srbske vojskovođe u srbsko-turskom ratu.

Milan M. Obrenović IV. — Nikola I. Petrović-Njegoš.

Generali: M. G. Černjajev, Ranko Alimpić, Franjo Zah i Kosta S. Protić. — Vojvode: Petar Vukotić, Božo Petrović, Ilija Plamenac i Mašo Vrbica. — Obrštri (pukovnici): Horvatović, Orešković, Ilija Čolak-Antić, Teša Nikolić, Valdemar Beker, Miloško Lešjanin. — Oberslajtnanti (podpukovnici): Sava Grujić, Vlajković, Kosta Bučević, Gruja Mišković. — Major Paja Putnik i arhimandrit N. Dučić.

Slika ima 22 verno po fotografijama izradjena lika, sa grbom Srbije i Crne Gore.

Sliku je litografisao A. ŠUBERT.

Slika je 53 centimetara visoka a 90 centimetara široka.

Ciena je slici 1 f. 20 nvč.

Naručbine se šalju na ovu adresu:

P. Janković, Wien, VIII. Piaristengasse N. 39.

Novci se šalju u plaćenom pismu, ili po poštanskoj naputnici; kome je lakše, neka na *Korrespondenz-karti* javi, pa će mu se per *Nachnahme* poslati.

Prepodavei, koji za gotov novac naruče najmanje 10 komadah dobivaju komad po 1 for. i franco pošiljanje.

Ciena ove velike i umjetnički izradjene slike tako je malena, da ju svako nabaviti može.

Bez ove slike nebi trebala da bude ni jedna obitelj, koja se interesuje za rat Srbije i Crne Gore sa turskom carevinom.

Ték Novacah polag Borse u Trstu

od 1.—15 Novembra 1876.

NOVCI	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	—
Čarški dukati (cekini)	—	—	5.86	—	—	5.84	5.86	5.83	5.83	5.85	5.86	—	5.90	5.92	5.95	—
Fapoleoni	—	—	9.86	—	—	9.88	9.95 ^{1/2}	9.82	9.82	9.96	9.87	—	9.87	9.90	10.04	—
Libro Inglesko	—	—	12.44	—	—	12.44	—	12.36	12.36	12.42	—	—	12.48	12.57	12.63	—
Srebro prid (aggio)	—	—	104.85	—	—	104.90	105.75	105.85	106.50	107.25	107.75	—	108.50	109.—	109.25	—